

надлъжащъ на разсипаната „касаба“ и съ сборъ на 8-и ноември.

Селото Малко-Чочовени не е давало „войници“, но прѣзъ него минавали такива, нарѣчени „шопи“, които носели на гърдитъ си „кръстове“ и били облѣчени въ „бѣли дрѣхи“. Заселенитѣ тукъ турци имали свой „султанъ“, очевидно отъ рода на кримскитѣ ханове Гереевци, за заселването на които разправятъ и дермендеренци. Наоколо се посочватъ разкопавани старини. Днесъ селото е почти чисто българско, тъй като тукъ сж останали само 2-3 турски сѣмейства.

Училищното дѣло въ Малко Чочовени е почнало тепърва слѣдъ освобождението. Селенитѣ му сколасали да си построятъ училище едва въ 1894 г. Селото брои 64 сгради и 373 жители.

С. Глуфишево.

Името му е чисто българско, отъ корена глухъ, та по-право е да се пише Глухишево. Отъ сжщия коренъ е и друго сливенско село: Глушникъ.

Селото Глуфишево се е нарѣкло така поради мѣстоположението си като уединено, отстранено, „глухо“. То лежи близо при слѣдитѣ на сръдневѣковно или древно заселище, което се намирало задъ сръднегорскитѣ хълмове: Лале и Узунъ-Баиръ, при сѣвернитѣ поли на които е и днешното Глуфишево.

Заправянето на това заселище не се помни, отъ което се вижда, че е много старо. Въобще, при краища, дѣто турската номенклатура прѣобладава, трѣба да се приеме, че заселищата съ български имена сж или много стари или много нови. Прѣданието, че до прѣди 70-80 години въ Глуфишево имало само 12 кжщи, които образували тогава нѣщо като задруга, визира положението на селото слѣдъ изселването му въ Русия прѣзъ 1830 г. Това се подкрѣпя отъ сжщото прѣдание, че тия 12 сѣмейства не били туземни, а прѣселенци отъ другадѣ. Че селото Глуфишево е старо се вижда още отъ факта, че до прѣди 80—90 години то давало „войници.“ Вече отъ самото име на западния отъ селото хълмъ Кале-Баиръ се види, че тамъ е имало стара крѣпостъ. Тоя баиръ е опасанъ въ два реда съ голѣми